

τὴν ἀναγκαῖον ἐπισιτισμόν διὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Μοροσίνης ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς Ἀθήνας, καταλύων τὰ ὀχυρώματα τῆς Ἀκροπόλεως. Μάτην οἱ Ἕλληνες τῶν Ἀθηνῶν, προβλέποντες τὴν τουρκικὴν ἐκδίκησιν, ἐζήτουν νὰ μεταπεισώσῃ τὸν Μοροσίνην, προσφέροντες αὐτῷ 20,000 δουκάτα, καὶ ἀναλαμβάνοντες νὰ διαθρέψωσιν αὐτοὶ τὴν φρουράν. Κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1688 κατεβιβάσθησαν εἰς Πειραιᾶ τὰ κυριευθέντα τηλεβόλα, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπικυκλοῦντες μεμφόμενοι τοὺς ὁμοθησκούς Βενετούς ὅτι ἄλλο ἐκ τῆς φιλίας αὐτῶν ὄφελος δὲν εἶδον εἰμὴ τὴν ἀπώλειαν τῶν κτημάτων καὶ τῆς πατρίδος.

Τὴν 4 Ἀπριλίου ἡ Βενετικὴ φρουρὰ ἐξεκένωσε τὴν Ἀκρόπολιν, προσδιατρέψασα δὲ τρεῖς ἔτι ἡμέρας εἰς τὰ ἐν Μουνυχίᾳ χαρὰκώματα, μετὰ ταῦτα ἐπεβιβάσθη εἰς τὰ πλοῖα καὶ ἀπέπλευσεν. Ἐκ δὲ τῶν φυγάδων Ἑλλήνων οἱ μὲν ἀπῆλθον, ἐπὶ Βενετικῶν πλοίων εἰς Σαλαμίνα, Αἴγινα καὶ τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους· ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Κόρινθον καὶ τὸ Ναύπλιον. Σιμὰ τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως εἰς τὸ Ἰρι, τὴν παλαιὰν Ἀσίην, ἡ Σύγκλητος τῆς Βενετίας ἔδωκεν εἰς τινὰς τῶν φυγάδων τούτων οἰκισιν καὶ γῆν νὰ καλλιεργῶσιν· εἰς ἄλλους δὲ τινὰς ἀπένευμε σιτηρσίον. Ἀλλ' αἱ πλείους τῶν οἰκογενειῶν ἔλαβον μετ' ὀλίγα ἔτη ἀπὸ τοῦς Τούρκους τῶν Ἀθηνῶν ἄδειαν νὰ ἐπανέλθωσιν οἰκαδε.

Οὕτως ἐτελείωσεν ἡ περιβόητος ἐκείνη ἐπιχείρησις, ἥτις καὶ εἰς τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας τέχνης ὑπῆρξε καταστροφικωτάτη, καὶ ὡς ἔργον στρατιωτικόν, ματαίαν. Διότι οὔτε πρὸς τὴν κατάληψιν τῆς Εὐβοίας συνέτεινεν, οὔτε τὴν κατάκτησιν τῆς Πελοποννήσου ἐσπεύρευσεν. Ἐν τρισὶν ἡμέραις τὰ ἔργα τοῦ Περιχλέους ἔπαθον ὑπὸ ἔθνους ἐγκαυχωμένου ἐπὶ προστασίᾳ τῶν τεχνῶν, καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν εὐδοκίμησαντος μάλιστα ἐναμίλλως πρὸς τοὺς ἀρχαίους, μείζονα βλάβην ἢ ὅσην ἐπῆνευχαν εἰς αὐτὰ μακροὶ αἰῶνες ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος (1).

Ὀλίγα ἔτη πρὶν τῆς ἐκστρατείας τῶν Βενετῶν, ὅτε οἱ περιηγηταὶ Οὐέλερ καὶ Σπὼν καὶ ὁ Δονσατέλ ἐπισκέφθησαν τὰς Ἀθήνας, τὰ προπύλαια ἔφερον ἐπὶ τὸ ἀετώμα τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ναὸς τῆς Ἀπτερου Νίκης ἐσώζετο τέλειος· ὁ μέγας ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ Παρθενῶν, ἦν ἀκέραιος καὶ ἐντελής, ἐκτὸς μόνως τῆς ὀροφῆς, τῶν ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι κεντρικῶν ζωδίων, καὶ δύο ἢ τριῶν τῶν ἐν τῷ δυτικῷ. Τὸ ἑρέχθειον τόσον ὀλίγον εἶχε βλαβῇ, ὥστε παρείχε χρῆσιν χαρμίου (γυναικωνίου) εἰς μίαν τουρκικὴν οἰκογένειαν· ἐσώζοντο δὲ καὶ οἰκοδομαί τινες καὶ ἀγάλματα ἐπὶ τὰ μεσημβρινὰ τοῦ Παρθενῶνος. Ἡ πολιορκία τῶν Βενετῶν ὅχι μόνον ἔφερε τὰ μνημεῖα τῆς Ἀκροπόλεως εἰς ἡν βλέπομεν αὐτὰ τὴν σήμερον κατὰστασιν, ἀλλ' ἡ κατερείπωσις ἐκείνη διευκόλυνε μεγάλως τὰς μετὰ ταῦτα διαρπαγὰς τῶν Εὐρωπαίων.

Τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος μεγάλων ἀγαλμάτων, ἃ τινὰ οὐδ' ἔσφοδρὰ ἐκρηξίς δὲν ἔσχυσε νὰ διασεισῇ, ἐπεχείρησεν αὐτὸς

πρῶτος ὁ Μοροσίνης, ὑπολαβὼν βεβαίως ὅτι τὸ μέγαλοπρεπὲς ἄρμα τῆς Νίκης, τὸ ὁποῖον ἐσύρετο ἀπὸ ἵππων ἔχοντας φυσικὸν μέγεθος καὶ τόσον ἥτο τέλειον καὶ θαυμαστόν ὥστε ἐξέπληξε μεγάλως τοὺς αὐτόπτας Βενετούς, ἔθελεν εἶσθαι καλὸς κόσμος τοῦ εἰς Βενετίαν θριάμβου του, καὶ λαμπρὸν τῆς τῶν Ἀθηνῶν κατακτιτήσεως τρόπαιον. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἐσχάτης ἀδεξιότητος τῶν Βενετῶν μηχανικῶν τὸ ὅλον σύμπλεγμα πεσὼν ἐν τῇ καταβιβάσει μετεβλήθη εἰς λεπτὰ θρύμματα (2).

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἀθῆναι, τῇ 29 Ἰανουαρίου 1849.

Τὰ Εὐρωπαϊκά. — Τί καὶ ὃν ἐν Ἑλλάδι; — Κ. Θ. Κολοκοτρώνης. Πανούτσος Νοταρᾶς. — Ὁ χρυσὸς τῆς Καλλιφρονίας καὶ ὁ χρυσοῦς αἰὼν. — Ἰσίδος καὶ τὰ νεωστὶ ἀνακαλυφθέντα Σιγαλόεντα ἔπη του. — Ἐφημερίδες εἰς Ἑπτάνησον. Τὸ ἀναγνωστήριον τῆς Βουλῆς καὶ τὰ εὐωδικὰ βόδα. — Ἀ ν ε κ ο τ α. — Ἡ χήρα, ἡ θυγάτηρ τῆς, καὶ ὁ μνηστὴρ αὐτῆς. — Ὁ μελάγχρους πρίγκιψ καὶ ὁ ξενόδοχος του.

Κατὰ πρῶτον ἤδη, ἀφ' ἧς γράφομεν τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας, δὲν ἔχομεν συμβάν τι ἐκτακτον, αξιοσημείωτον, κατὰ τὸν πολιτικὸν κόσμον νὰ διηγηθῶμεν. Ὁ παρὼν μὲν διήλθεν εἰρηνικὸς πανταχοῦ σχεδὸν τῆς Οἰκουμένης ... ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ προδῶμεν τί τέξεται ὁ ἐπιών;

Ἐσταμάτησεν ὁ τοῦ παρελθόντος ἐνιαυτοῦ ροὺς τῶν πραγμάτων, ἅστις ἐν τῇ ὁρμῇ αὐτοῦ πολλὰ θεμέλια ἐκλόνισε, πολλὰ δὲ καὶ ἀνέτρεψεν, ἀλλ' ἐσταμάτησεν, οἶονεὶ θέλων νὰ λάβῃ ἀναψυχὴν καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἴσως ὁρμητικώτερος.

Καί, ἵνα καταστῇ ἡ εἰκασία μας αὕτη βεβαίωτης, ἀρκεῖ νὰ στρέψωμεν τὰ βλέμματά μας πρὸς τὴν Ἰταλίαν, τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Τρανσυλβανίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Γαλλίαν αὐτήν.

Ὁ Πάπας ἀναγκασθεὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ρώμην, διατρέβει πάντοτε εἰς Γαέταν τῆς Νεαπόλεως, ὅθεν ματαίως ἐκτοξεύει τὰς διακηρύξεις του καὶ τοὺς ἀπορισμούς του. Ἰσως τὰ ἀπροσδόκητα τῆς ἐπικρατείας του συμβάδντα πείσωσι τέλος πάντων τὴν Παπῶσύνην, ὅτι δὲν ἦτον αὕτη ἡ νοητὴ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἑπίτροπος αὐτοῦ, ὡς ἐν τοῖς βαρβάρους καιροῖς τοῦ Μεσαιῶνος ἐπιτιλοφότην καὶ ἐπιστεῦετο μέχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου!

Δὲν ἀπώλεσεν ὅμως εἰσέτι πᾶσαν ἐλπίδα ἡ ὑπόθεσις τῆς παπῶσυνης. Ἡ Αὐστρία νικηφοροῦσα ἤδη κατὰ τῶν Μαγυάρων, προτίθεται, λέγουσιν, νὰ γρέψῃ, τὸ ἔαρ, τὰς δυνάμεις τῆς κατὰ τοῦ παπικοῦ κράτους, συγχρόνως μετὰ τῆς Νεαπόλεως, ἥτις θέλει φέρει τὸν Πάπαν διὰ τῶν ὀπλῶν εἰς Ρώμην. Ὡς λέγεται

(2) Ὁ Βενετὸς ἀξιωματικὸς, τοῦ οὐοίου τὸ σῶμα ἐφροδρεῖ ἐν τῇ Ἀκροπόλει διηγείται τὸ συμβάν οὕτω πῶς: «Sopra l'entrata eravi l'effizie di Giove, i trionfi delle nascite di Minerva, e molti (due) cavalli che tiravano il carro, ove essa sedeva. L'eccellentissimo Capitano Generale mandò a levare quei cavalli, ma la poca accortezza di alcuni gli fece cadere e si ruppero non solo, ma si difecero in qouivere».

καὶ ἡ Γαλλία ἀπεφάσισε νὰ ἐπεμβῇ, ἀλλ' ἐπὶ ποίῳ τέλει ἀγνοεῖται.

Ἡ Ἰταλία ἐν τούτοις συγκινεῖται ὑποκώφως καὶ ζητεῖ πρώτην περίστασιν, ἵνα ἐπαναφέρῃ τὸν πόλεμον, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἡ Γαλλία, ἐνθα τὰ πράγματα ἔχουσιν ἐπιφάνειαν ἡσυχίας, μετὰ τὴν ἀναγύρεσιν τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας τῆς Λουδοβίκου Ναπολέοντος, οἱ λευκοὶ δημοκράται, ὡς λέγει γαλλικὴ τις ἐφημερίς, συνομώτουν τὴν παλιννόρθωσιν τῶν Βουρβόνων, ἐλπίζοντες νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν Ἑρρίκον Ε', ὅτε νῶρος συμμαχικὸς στρατὸς θέλει εὐρεθῇ εἰς τὰ μεθόρια.

Τὸ ὑπουργεῖον Βαρῶ, τὸ ὁποῖον ἐθεωρήθη τὸν Φεβρουάριον ἡ ἀγκυρα, ἐφ' ἧς ἐσάλειεν ἡ σωτηρία τῆς Μοναρχίας, ἐλθὼν εἰς τὰ πράγματα ἐπὶ τῆς Δημοκρατικῆς Προεδρείας, δὲν γνωρίζομεν ἂν δυνηθῇ καὶ ταύτην νὰ σώσῃ ... Ἐπαθε καὶ τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο, ὅ,τι ὅλα τοῦ Κόσμου τὰ ὑπουργεῖα. Ἦγειρε κατ' αὐτοῦ σφοδρὰν ἀντιπολίτευσιν, ἀφ' ἧς μάλιστα παρουσίασεν εἰς τὴν συνέλευσιν νόμον περὶ καταργήσεως τῶν Κ. λ. ὅ. ε. Εἰς Παρισίους ὑπῆρχε μέγας ἀναθρασμὸς καὶ φόβος νέων ταραχῶν.

Θέλετε δὲ νὰ μάθετε τί ἐγένετο καὶ ἡ πολυθρήλλυτος Γερμανικὴ Αὐτοκρατορία; Πέντε περὶ τοῦ ἐσομένου αὐτοκράτορος γνῶμαι ἐσυζητήθησαν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τοῦ Φραγκοφόρου. Καὶ αἱ πέντε ἀπερρίφθησαν καὶ ἀπέβη τὸ ἀποτέλεσμα—ἐν μὴδέν.

Καὶ αὕτη μὲν ἐν γένει ἡ παρούσα ὄψις τῶν πραγμάτων τῆς Εὐρώπης. Ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἐγένετό τι καινόν; Ἄν δὲν ἐγένετο καινόν τι, ἐγένετο ὅμως κενὸν εἰς τὸ ὑπουργεῖον μετὰ τὸν θάνατον ἑνὸς τῶν ἀρίστων τῆς πατρίδος πολιτῶν, τοῦ Κωνσταντίνου Θ. Κολοκοτρώνου, ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀποβιώσαντος ἐν ἡλικίᾳ 38 ἐτῶν, τὴν τελευταίαν τοῦ 1848 ἡμέραν καὶ τὸ κενὸν τοῦτο συνεπληρώθη διά τινος ὑπουργικῆς τροποποιήσεως, ὑπουργοῦ μὲν τῶν Ἐξωτερικῶν διορισθέντος τοῦ πρώην τῶν Ἐσωτερικῶν Κ. Α. Αἰώντου, τῶν Ἐσωτερικῶν δὲ τοῦ γεροῦσιαρχοῦ Κ. Γ. Γλαράκη.

Πᾶσα ἡ ἐνεργητικότης τῆς Ἑλλάδος περιορίσθη σήμερον εἰς τὰς συνεχεῖς ταύτας τροποποιήσεις

Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κολοκοτρώνου ἡ πατρίς ἐπέπληξε τὴν τελευταίαν ἑτέρου μεγάλου καὶ διασῆμου πολίτου τῆς, τοῦ γηραιοῦ Πανούτσου Νοταρᾶ, ἀγοντος τὸ δέκατον καὶ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ αἰδίδιμος οὗτος ἀνὴρ, ὁ ἔλκων τὸ γένος ἀπὸ μεγιστάνος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἀριθμῶν εἰς τὴν οἰκογένειάν του δύο τῆς Ἐκκλησίας μας ἱερομάρτυρας, τὸν Ἅγιον Γεράσιμον τῆς Κεφαλληνίας καὶ τὸν Ἅγιον Μακάριον τῆς Χίου, διεκρίθη μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ ἀρετῇ καὶ ἑλληνικῇ παιδείᾳ. Ὑπῆρξε δὲ κατὰ τὸν ἀγῶνα πρόεδρος μιᾶς Συνελεύσεως καὶ δύο Βουλῶν, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ ἔθνος τὸν ἐτίμησε, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν, ἀναδείξαν αὐτὸν πρόεδρον τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ἀλλ' ἀφέντες τὰ λυπηρὰ ταῦτα ἃς διακοινώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, εἰδῶσιν εὐάρεστον, περὶ ἧς ἤκουσαν ἤδη βεβαίως, τὴν ἀνακάλυψιν νέου τινὸς πακτωλοῦ χρυσοφόρου ἐν Καλλιφορνίᾳ τῆς Ἀρκτικής Ἀμερικῆς, τοῦ ποταμοῦ Σακραμέντου, ὅστις ἀντὶ

ὕδατων κυλῶει χρυσόν, καὶ περικυκλοῦται ἀπὸ μεταλλολεῖα χρυσοῦ, κατέχοντα ἑκατὸς πεντάκις μεγαλήτεράν ὅλην τῆς Πελοποννήσου.

Ἡ ἀφθονία τοῦ χρυσοῦ, τὴν ὁποίαν μὴνύει ἡ ἀνακάλυψις αὕτη, ὑπόσχεται ταχέαν τὴν ἐπάνοδον τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνος, ὃν ἄλλοτε τοσοῦτον ἐξέμνησεν ὁ πατὴρ τῶν Ἑργῶν καὶ ἡμερῶν Ἡσίοδος. Ὁ χρυσὸς θέλει καταστῇ εὐτελὲς μέταλλον, ὅσον καὶ ὁ χαλκός, καὶ τὰ πεντάλεπτα ἔσονται τότε ὄχι πλέον χαλκὰ ἀλλὰ χρυσά, ὥστε ἐπόμενον εἶναι νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον πτωχός, ὅλοι δὲ θέλωμεν εἶσθαι πλούσιοι, δὲν θέλωμεν ἔχει ἀναγκὴν τῶν δανείων τῶν ἀλλοδαπῶν, οὐδὲ θέλωμεν πίπτει μακρινῶς ἅπαντες εἰς τὰ ὑπουργήματα

Ἀλλ' ὀνομάσαντες τὸν Ἡσίοδον, ἐνεθυμήθημεν ὅτι ἐκαυχῆθη τις ἐνταῦθα, ὅτι κατέχει παναρχαῖα τινα χειρόγραφα, ἐν οἷς ὑπάρχουσιν ἀνέκδοτοι στίχοι τοῦ Ἡσίοδου: Ἐπὶ Σιγὰ λόεντα ἐπιγραφόμενοι, ἀντίγραφα τοῦ Ὀμήρου τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου, τὰ ἐλλείποντα βιβλία τοῦ Ἀρρίανου, ἀνέκδοτοι τραγωδίαί τοῦ Αἰσχύλου! κτλ.

Συνεκινήθη ἅπας ὁ φιλολογικὸς ἡμῶν κόσμος, ἀκούσαντες ταῦτα, πανεπιστήμιοι, λόγιοι, δημοσιογράφοι σοφοὶ ἐξ Εὐρώπης ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ κινήσωσι διὰ τὴν Ἑλλάδα, διότι τοιαύτη ἀνακάλυψις δὲν ἤθελεν εἶσθαι κατωτέρα τῶν μεταλλείων τῆς Καλλιφορνίας — καὶ τί τέλος πάντων ἀπεδείχθη; — ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ... μὴδέν.

Ἀλλὰ πλησίον τοῦ λυπηροῦ τούτου, ἔχομεν χαρμόσυνόν τι ν' ἀναγγείλωμεν, τὴν ἐκδοσιν δύο πολιτικῶν ἐφημερίδων εἰς τὴν ἀδελφὴν μας Ἑπτάνησον, τῆς Πατρίδος ἐν Κερκύρᾳ καὶ τοῦ Μέλλοντος ἐν Ζακύνθῳ. Ἡ λαλομένη σήμερον ἑλληνικὴ γλῶσσα λαμβάνει νέον στάδιον ἀναπτύξεως καὶ ἐνεργείας, καὶ ἐλπίζεται νὰ φέρῃ ἀγλαούς κατὰ τοῦτο καιροὺς ἡ πατρίς τοῦ Εὐγενείου, τοῦ Θεοτόκου, τοῦ Μουστοζώδου, τοῦ Κάλβου, τοῦ Σολωμοῦ.

Καὶ παρ' ἡμῖν δὲ ἐγένετο καλὴ τις ἀρχή, ἧς αἱ συνέπειαι δύνανται νὰ ᾖναι ἀρίσται. Ὁ φιλότιμος καὶ εὐμαθὴς Κ. Γ. Τερτσέτης δύο ἡδὴ κατὰ συνέχειαν Κυριακὰς ἀπαγγέλλει λόγον, ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς, ἐνώπιον ἀκροατηρίου κυριῶν, τῶν εὐδίκων τούτων, κατ' αὐτὸν, ῥόδων, διὰ τὰς ὁποίας καὶ γίνονται αἱ ἀγορεύσεις του. Παραυρήθημεν εἰς ἀπάσας τὰς συνεδριάσεις καὶ εἶδομεν πάντοτε τὰς πρώτας τῆς πρωτεύουστος κυρίας σπουδούσας νὰ ἀκροασθῶσι τὸν ῥήτορά των. Καλὸν ἦτον, ἐὰν ὁ ῥήτωρ ἐνθυμεῖτο ἐνίοτε περισσότερον, ὅτι ὁμιλεῖ ἐνώπιον εὐδίκων ῥόδων, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσιν εἰς τὰς ἐκφράσεις πλείοτεράν ἀσφοροσύνην, διότι δύνανται ἄλλως νὰ μακρανωθῶσιν.

Ἀλλὰ καιρὸς ἦδη νὰ διηγηθῶμεν πρὸς τὰς καλὰς ἀναγνώστριάς καὶ τινα ἀνέκδοτα εὐρωπαϊκά, ἐν ἐλλείψει ἑλληνικῶν.

Πτωχή τις χήρα, κάτοικος τοῦ Λονδίνου, καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐδέχοντο τὰς ἐπισκέψεις φιλοπαιδίδος τινὸς (gantelman), ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἦτο πενέστερος αὐτῶν. Ὀνομάζετο δὲ Κ. Ἰώνας, καὶ ἡ κόρη τῆς χήρας ἐνόμισεν αὐτὴν γεννησιότατην δεχμένη ὡς μνηστῆρά της τὸν ἐκπεσμένον

τοῦτον εὐπατρίδην, γενόμενον ξένον τῆς μητρός της — ὅμως μήτε ἐνοίκιον, μήτε διατροφὴν πληρόντα. Ἀλλ' οἱμοί! μὴ ἡμέρα ὁ Κ. Ἰώνας ἀποθνήσκει· ἔρχονται δὲ νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν πτωχὴν τῆς χήρας οἰκογένειαν τὴν λυπηρὰν ταύτην εἰδήσιν, καὶ συγχρόνως ὅτι ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθήκην του ὑπὲρ αὐτῶν κληρονομίαν σημαντικὴν! Τὸ δὲ γινέας τοῦτο ἔγγραφον ἀποκαλύπτει αὐταῖς κατὰ πρῶτον, ὅτι ὁ Κ. Ἰώνας, ὁ ἐνοικιατὴρ, ὅστις ἐχρεώσκει δύο ἐτῶν ἐνοίκια καὶ ἔξοδα διατροφῆς ἦτον ὁ πλουσιώτατος λόρδος Πορταρλιγκτὼν!

Τί συνέβη ὅμως; Ὁ ἀποθανὼν εἶχεν ἀδελφόν, ὅστις μὴ εὐχαριστήθει, ὅτι ἔγινε λόρδος καὶ ιδιοκτῆτης λαμπροῦ ὑποστατικοῦ ἐν Ἰρλανδίᾳ, ἔκρινε νὰ διαοικονομήσῃ τὸ κληροδόμημα τῶν 40,000 λ. σ. (πλέον τοῦ ἐνὸς ἐκατομμυρίου δραχμῶν!) τὰς ὁποίας ὁ μακαρίτης ἀδελφὸς του ἀφῆκεν εἰς τὴν χήρα καὶ τὴν θυγατέρα της, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι τὸ ἐνοίκιον καὶ ἡ τροφή δὲν πληρόνεται τόσον ἀκριβὰ εἰς τὸ προάστειον τοῦ Λάμπει. Ἡ πτωχὴ χήρα καὶ ἡ θυγάτηρ της ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογήσωσιν ἐπὶ δικαστηρίου, ὅτι ὁ Κ. Ἰώνας εὗρισκε παρ' αὐταῖς κατὰ τι περισσότερον ἀπὸ κατοικίαν καὶ τράπεζαν.

Καὶ ἕτερον περιεργὸν ἀνέκδοτον. Ἡ σκηνὴ διαδραματίζεται ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου τοῦ Ἀρσῶς εἰς Γουίλδάλ. Εἰς ξενοδόχος προσέρχεται ἀπαιτῶν 4 λ. σ., τὰς ὁποίας τῷ ὀφείλει πρίγκιψ τις, ὅστις, ἀριχθεὶς εἰς τοῦ ξενοδόχου τούτου μὲ μικροτάτην ἀποσκευὴν, ματαίως περιέμενεν αὐτοῦ τὰ πράγματά του. Ὁ πρίγκιψ ἐμνηνίζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ αὐτοπροσώπως καὶ σὺν αὐτῷ ἡ πριγκιπέσσα γυνὴ του, καὶ ὁ ἡγεμονίδης υἱὸς του. Ὁμολογοῦν, ὅτι ἐξώδευσαν εἰς τοῦ ξενοδόχου τὸν καλύτερον οἶνον του, μολοντὶ ἐδύναντο, λέγει ἡ πριγκιπέσσα, νὰ εὐχαριστηθῶσι καὶ μὲ ἀπλοῦν ζῦθον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχσαν εἰκοσιν ἔτη εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ των, ἀπέκτησαν αὐτοῦ τὴν γένειν τῶν καλῶν πραγμάτων. Δυστυχῶς τὰ κιβώτια των ἀποπλανήσαν, κιβώτια, ἅτινα ἐμπεριείχον τὰ λείψανα βασιλικοῦ θησαυροῦ! Ἐνῶς τὰ κιβώτια ταῦτα δὲν ἀνευρεθῶσιν, εἰς μάτην θέλουσι τοὺς καταδικάσει, εἶναι φανερόν ὅτι δὲν θέλουν δυνηθῆ νὰ πληρώσωσιν «Ὅχι ἂν λάβῃς παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. » Ἀλλ' ἐνῶ ὁ δικαστὴς ἦν εἰς ἀμνηχανίαν περὶ τοῦ ἀποφασιστέου, μάρτυς τις προσελθὼν ἀμειψθήτησεν εἰς τὸν πρίγκιπα τὴν ιδιότητά του ὡς ἀδελφοῦ βασιλέως... Ὁ ἐπαγκτάσσει! — ποῦ κατηντήσατε τὴν ἀνθρωπότητα! Ἰδοὺ, ὅτι διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τις ἤδη τὸ ἀναξιώχρεών του, ἐνδύεται ψευδῶς τὸν τίτλον ἡγεμόνος! Ἀλλ' ὁ καταδικωμένος ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου πρίγκιψ, ἐπειδὴ ἦτο μαῦρος, εἶπεν ἐκὺτον ἀπλῶς ἀδελφὸν τῆς Α. Μ. τοῦ μακαρίτου βασιλέως Χριστοφόρου τοῦ Αὐτίου... Μόλον τὸ μελανόχρουν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Χριστοφόρου, εἶναι ὅμως δύσκολος ἡ θέσις αὐτοῦ, εἶναι ἀξία τῆς συμπαιδείας πολλῶν ἀδελφῶν, υἱῶν καὶ ἀνεψιῶν βασιλέων, τοὺς ὁποίους οἱ κάτοικοι τοῦ Δονδίου εἶναι ἐκθεσμενικοὶ καθ' ἐκάστην νὰ διαγκωνίζωσιν ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων τῆς μητροπόλεως τῆς Ἀγγλίας...

ΓΟΡΓΙΑΣ

Τὰ δημόδια ἄσπρα καὶ μυθιστορικά ἔμμετρα διηγημάτων τῶν παρελθόντων χρόνων γίνονται εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη ἀντικείμενον ἐπιμελοῦς ἐρεῦνης καὶ σπουδῆς. Προϊόντα ἐποχῆς στείρας ὥσπετι τοῦ οὐσιωδαιτέρων ἄλλων φιλολογικῶν ἔργων, ἐνίοτε μὲν σαφηνίζουν διάφορα σκοτεινὰ μέρη τῆς ἱστορίας, ἀφορῶντα τὰ ἔθνη, τὰ ἔθιμα, τὸν πολιτισμὸν τῶν πατέρων μας, ἄλλοτε δὲ, καὶ συγχρότον, μᾶς βοηθοῦν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς καθομιλουμένης γλώσσης, παριστάοντα τὰς διαφόρους φάσεις καὶ μεταβολὰς, διὰ τῶν ὁποίων κατὰ μικρὸν ἐμφορῶθη. Ἡ Εὐτέρπη θὰ προσφέρῃ ἀπὸ καίρου εἰς καίρου βλῆν τοιαύτην εἰς τοὺς φιλοπερίεργους τῶν ἀναγνωστῶν της, ἂν τὸ κατωτέρω ποιημᾶτιον δὲν εὐρεθῇ ὅλως ἄλου ἀνάξιον τῆς προσοχῆς των.

Ἡ ἈΙΟΓΕΝΝΗΤΗ.

Ὁ Κωνσταντῆς ὁ ἠμορρονιὸς, ὁ μικροκωνσταντῖνος Μιὰ' μέρα' θέλησε νὰ ἐγγῇ νὰ λαγωνυγήσῃ, Κ' ἐδιόβαινε ἀκαμαρτὸς ἀπ' τὴν πλατείᾳ τῇ' ρουγᾶ'. Ἐκ' εἶδε τῇ' Ἀιογέννητῇ' μὲ τὰς τρακόσιαις σκλάβαις· Ὡς κρεμασίᾳ' πρην-αὐτῶν' ἦσαν ἀκουμεισμένη, Καὶ ἔς τὸ μικρὸ' τὸ δάχτυλο' εἶρε τὸ δαχτυλίδι· Καλλιὰ' λαμπε-τὸ δάχτυλο', πᾶρα τὸ δαχτυλίδι. Ὡσαν τὴν εἶδ' ὁ Κωνσταντῆς, ἀρίνει τὸ κυνήγι· — Μάννα, φομὶ, μάννα, τυρὶ, μάννα, ταγῇ' τ' ἀλόγου, Γιατ' εἶδα τῇ' Ἀιογέννητῇ', καὶ τώρα τώρα σκάζω. — Στείλε νὰ κρῆξῃς τ' ἄρχοντες, τοὺς μητροπολιτάδες, Νὰ πᾶν νὰ κῆρουν προξενίᾳ', γυναῖκα νὰ τὴν πάρῃς. — Κράζει τρακόσιους ἄρχοντας καὶ μητροπολιτάδες, Καὶ τ' ὀρμηγεύει τὴν νὰ ποῦν, καὶ πῶς νὰ τῆς συντύχουν· — Ὁ Κωνσταντῆς μᾶς ἔστειλε δύο λόγια νὰ σοῦ ποῦμε· Ἡθέλησέ κι' ἀγαπήσῃς γυναῖκα νὰ σὲ πάρῃ. —

Ἐγτύπησαν οἱ ἄρχοντες τὴν ἀργυρὴν τὴν πόρτα'. — Πῶς χτύπησες τὴν ἀργυρὴν πόρτα τῆς μουρομμάτας; — Ἡμεῖς εἴμεσ' οἱ ἄρχοντες κ' οἱ μητροπολιτάδες· Ὁ Κωνσταντῆς μᾶς ἔστειλε δύο λόγια νὰ σοῦ ποῦμε· — Ἀνοίξτε ἔς τοὺς ἄρχοντες, ἔς τοὺς μητροπολιτάδες· Φέρτε τρακόσια στρώματα, φέρτε τρακόσια πεῦνη, Φέρτε Μονεσάσι' κρασί νὰ πῶν οἱ ἀνδριωμένοι. — Ἐμπάνουν τότε οἱ ἄρχοντες κ' οἱ μητροπολιτάδες, Καὶ τὴν εὐρίσκουν κ' ἐπλεγε τ' ὀλόχρυσο γαϊτάνι. — Ὁ Κωνσταντῆς μᾶς ἔστειλε δύο λόγια νὰ σοῦ ποῦμε· Ἡθέλησε κι' ἀγάπησῃς γυναῖκα νὰ σὲ πάρῃ. — Ὡσαν τὸ 'κοσ' ἡ Ἀιογέννητῇ, ν-ἐχτύπησε τὰ γέλια. — Δε' θέλω τον, δε' χρῆζω τον, δὲν καταδέχομαι τον. Δε' θέλω γὼ τὰ μάτια σου φεγγίτες ἔς τὸ κατώγι· Δε' θέλω τὸ κορμάκι σου κούτσουρο' ἔς τὴν αὐλή' μου, Νὰ κούτσουλόν ἡ κότταίς μου, νὰ σκίξῃ τὸ δαδί μου· Δε' θέλω τὰ ποδάρια σου ἔς τοὺς σταυλοὺς μου παλούκια, Νὰ παλουκόνουν τ' ἄλογα, νὰ δένουν τὰ μολάγια· Δε' θέλω γὼ τὰ χέρια σου σκουπιας ἔς τὸν ὀρόβ' μου. Δε' θέλω τον, δε' χρῆζω τον, δὲν καταδέχομαι τον. — Ὡσαν ἦκουσαν οἱ ἄρχοντες κ' οἱ μητροπολιτάδες, Τοὺς κακούφηκε πολὺ, κ' ἐσκύψαν τὸ κεφάλι. Κι' αὐτὴ τότε τοὺς ὅδωκε τ' ὀλόχρυσο γαϊτάνι· — Ὡρίστε τὴν πλεξίδα μου, τὸν ἐδικό' σας κόπο'. —

Ἐκίνησαν κ' ἐπήγαναν πικροὶ καὶ μαρμαρίνον· Κι' ὁ Κωνσταντῆς κατέρριψε ἔς τὴν ἀργυρὴν τοῦ πόρτα'. — Καλῶς ἦρθαν οἱ ἄρχοντες μὲ τὰ καλά τὰ λόγια. — Καλῶς ἦρθαν οἱ ἄρχοντες μὲ τὰ καλά τὰ λόγια. Δε' θέλει σε, δε' χρῆζει σε, δὲν καταδέχεται σε. Δε' θέλ' αὐτὴ τὰ μάτια σου φεγγίτες ἔς τὸ κατώγι· Δε' θέλει τὸ κορμάκι σου κούτσουρο' ἔς τὴν αὐλή' της, Νὰ κούτσουλόν ἡ κότταίς της, νὰ σκίξῃ τὸ δαδί της· Δε' θέλει τὰ ποδάρια σου ἔς τοὺς σταυλοὺς της παλούκια, Νὰ παλουκόνουν τ' ἄλογα, νὰ δένουν τὰ μολάγια· Δε' θέλ' αὐτὴ τὰ χέρια σου σκουπιας ἔς τὸν ὀρόβ' της· Δε' θέλει σε, δε' χρῆζει σε, δὲν καταδέχεται σε. — Ὁ Κωνσταντῆς ὥσαν τ' ἄκουσε, μέρας καμὸς τὸν πῆρε· Κ' ἐξήγησε κατὰ τ' ὅδωκεν τ' ὀλόχρυσο γαϊτάνι.